

Schubertiada Vilabertran

ARTISTES "LIED THE FUTURE" 2025.
ACADÈMIA AMB EL PROFESSOR OLAF BÄR

Dimecres 20 d'agost de 2025
18 h

Tobias Lusser, baríton
Maximilian Kromer, piano
Noëlle Drost, soprano
Jorian van Nee, piano

LIED THE FUTURE

Noëlle Drost i Jorian van Nee

Clara Schumann (1819-1896)

Ich stand in dunklen Träumen, op. 13/1 (1843)

Gustav Mahler (1860-1911)

Verschiedene Lieder

n. 6 Erinnerung (1882)

Hugo Wolf (1860-1903)

Mörrike-Lieder, HWW 119 (1888)

n. 47 Die Geister am Mummelsee

Benjamin Britten (1913-1976)

On this Island, op. 11 (1937)

n. 2 Now the leaves are falling fast

n. 3 Seascape

n. 4 Nocturne

Tobias Lusser i Maximilian Kromer

Franz Schubert (1797-1828)

Der Schiffer, D. 536 (1817)

Gruppe aus dem Tartarus, D. 583 (1817)

Der Musensohn, D. 764 (1822)

Stimme der Liebe, D. 412 (1816)

Sehnsucht, D. 636 (1821)

Im Abendrot, D. 799 (1825)

Noëlle Drost i Jorian van Nee

Franz Schubert (1797-1828)

Auflösung, D. 807 (1824)

Der Zwerg, D. 771 (1822)

Francis Poulenc (1899-1963)

Deux poèmes de Louis Aragon, FP. 122 (1943)

C

Fêtes Galantes

Tobias Lusser i Maximilian Kromer

Hugo Wolf (1860-1903)

Mörrike-Lieder, HWW 119 (1888)

n. 15 Auf einer Wanderung

n. 32 An die Geliebte

Richard Strauss (1864-1949)

Heimliche Aufforderung, op. 27/3 (1894)

Du meines Herzens Krönelein, op. 21/2 (1889)

Ich liebe dich, op. 37/2 (1898)

Els músics són becats del programa de foment del talent jove "Lied the Future", patrocinat per la Fundació Ferrer de Música i per la Fundació Banc Sabadell.

Aquest programa s'interpretarà sense pausa. Durada aproximada: 60'

Tobias Lusser, baríton

Va començar la seva formació musical als cinc anys, estudiant violoncel i piano. Posteriorment va estudiar orgue al Konservatorium für Kirchenmusik de St. Pölten, on va rebre les primeres classes de cant, i des del 2020 estudia a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic. Ha guanyat premis com el Concurs de Cant Carl-Orff, el Premi Especial Fritz Wunderlich i el concurs "Prima la Musica". Des del 2023 és membre del programa Yehudi Menuhin Live Music Now i de l'Associació Richard Wagner de Múnic. El 2022 va debutar a l'òpera com a Papageno (*La flauta màgica*). En concert, ha interpretat *Carmina Burana* i el Rèquiem de Mozart; aquesta temporada cantarà també la Novena Simfonia de Beethoven i el Rèquiem alemany, i oferirà recitals de lied amb el pianista Maximilian Kromer, amb obres com *An die ferne Geliebte*, *Dichterliebe* i altres lieder de Schumann, així com lieder de Schubert, Wolf i Schönberg.

Debuta a la Schubertiada.

Maximilian Kromer, piano

Com a solista, músic de cambra i acompanyant de lied, Maximilian Kromer ha estat convidat a nombroses sales de concerts, com la Musikverein i la Konzerthaus de Viena, la Konzerthaus de Dortmund o la Filharmonica de Sant Petersburg, així com a festivals com els de Mecklenburg-Vorpommern i Rheingau, el Tonhalle Maag de Zuric o la Mozartwoche de Salzburg. El 2023 va presentar un CD amb el baríton Daniel Gutmann, publicat per Gramola, amb lieder de Schumann sobre poemes de Heine. El mateix segell ha publicat recentment el seu debut en solitari, amb enregistraments d'obres per a piano de virtuoses vienesos. Des del 2022 manté un intens intercanvi musical amb Helmut Deutsch, una autoritat en l'acompanyament de lied. A més, el jove pianista ha actuat en nombrosos concerts amb cantants destacats com Rolando Villazón, Daniel Müller-Schott o Michael Schade.

Debuta a la Schubertiada.

Noëlle Drost, soprano

Nascuda als Països Baixos el 1999, es va graduar amb la màxima distinció al Conservatori Reial de la Haia el 2023 i actualment estudia a la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín. Ha participat en masterclasses amb Philippe Herreweghe, Ely Ameling, Graham Johnson i Brigitte Fassbaender. El 2021 va ser convidada amb el pianista Jorian van Nee a les masterclasses del Liedfestival Internacional de Zeist, i el 2023 va ser Jove Artista al Leeds Lieder Festival. Ha guanyat diversos premis a l'International Student LiedDuo Competition (2022) i al Prinses Christina Concours. Ha actuat en sales de concerts com el Concertgebouw d'Amsterdam i la Hertz-zaal del TivoliVredenburg d'Utrecht. També ha participat al Crachtenfestival d'Amsterdam, a la ràdio nacional neerlandesa Radio 4 i a la SWR de Stuttgart.

Debuta a la Schubertiada.

Jorian van Nee, piano

Jorian van Nee va néixer el 1999. Actualment estudia amb Frank Peters al Conservatori d'Amsterdam i ha assistit a masterclasses de diversos pianistes, com Ronald Brautigam i Jan Wijn. Ha tocat amb diverses orquestres, com ara la Sinfonia Rotterdam, l'Orquestra Yehudi Menuhin i la Residentie Orkest de la Haia. El 2013 va guanyar el primer premi i el premi de composició del Prinses Christina Concours, i el 2015, va guanyar el premi al millor acompanyament en la mateixa competició. També ha guanyat premis a la Young Pianist Foundation, al Festival Peter de Grote i, juntament amb la cantant Noëlle Drost, a l'International Student LiedDuo Competition. També amb Noëlle, va participar al Leeds Lieder Festival el 2023 i a l'International Lied Festival de Zeist el 2021. Disposa d'un piano de cua Bechstein cedit pel Nationaal Muziekinstrumenten Fonds.

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat

Amb el suport de

Col·laborador principal

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: **Jordi Roch (President d'honor)** · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullé · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Gutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

Schubertiada
Vilabertran

Dimecres 20 d'agost de 2025
18 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

ARTISTES "LIED THE FUTURE" 2025.
ACADÈMIA AMB EL PROFESSOR OLAF BÄR

Tobias Lusser, baríton
Maximilian Kromer, piano
Noëlle Drost, soprano
Jorian van Nee, piano

CLARA SCHUMANN (1819 — 1896)

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Ich stand in dunklen Träumen

Ich stand in dunklen Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab,
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Daß ich dich verloren hab!

Era en un somni obscur

Era en un somni obscur
i vaig mirar la seva imatge de fit a fit,
i el rostre estimat
començà a viure secretament.

Aparegué en els seus llavis
un somriure meravellós,
i en els ulls brillaren
llàgrimes de melangia.

També les meves llàgrimes
caigueren per les meves galtes...
i ail, no em puc creure
que t'hagi perduda!

GUSTAV MAHLER

(1860 — 1911)

Richard Leander (1830 — 1889)

Erinnerung

Es wecket meine Liebe die Lieder immer
wieder!

Es wecken meine Lieder die Liebe immer
wieder!

Die Lippen, die da träumen von deinen
heissen Küssen,

In Sang und Liedesweisen von dir sie tönen
müssen!

Und wollen die Gedanken der Liebe sich
entschlagen,

So kommen meine Lieder zu mir mit
Liebesklagen!

So halten mich in Banden die Beiden immer
wieder!

Es weckt das Lied die Liebe! Die Liebe weckt
die Lieder!

Record

El meu amor desvetlla sempre les
cançons!

Les meves cançons desvetllen sempre
l'amor!

Els llavis que somnien els teus besos
ardents,

voldrien gloriejar-te amb cànctics i tonades
brillants!

I si volen els pensaments oblidar-se de
l'amor,

m'ixen llavors les cançons amb queixes
amoroses.

Així em tenen lligat sempre l'un i els
altres!

La cançó desvetlla l'amor! L'amor desvetlla
les cançons!

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Eduard Mörike (1804 — 1875)

Die Geister am Mummelsee

Vom Berge was kommt dort um
Mitternacht spät

Mit Fackeln so prächtig herunter?

Ob das wohl zum Tanze, zum Feste noch geht?

Mir klingen die Lieder so munter.

O nein!

So sage, was mag es wohl sein?

Els espectres del llac Mummel

Què baixa a mitjanit des d'aquelles
muntanyes

amb tan esplèndides torxes?

Com si anés tothom a dansar, a una festa?

Les cançons em sonen molt joioses!

Oh, no!

Doncs digues, què poden ser?

Das, was du siehest, ist Totengeleit,
Und was du da hörst, sind Klagen.
Dem König, dem Zauberer, gilt es zu Leid,
Sie bringen ihn wieder getragen.
O weh!
So sind es die Geister vom See!

Sie schweben herunter ins Mummelseetal—
Sie haben die See schon betreten—
Sie rühren und netzen den Fuss nicht einmal—
Sie schwirren in leisen Gebeten—
O schau,
Am Sarge die glänzende Frau!

Jetzt öffnet der See das grünspiegelnde Tor;
Gib acht, nun tauchen sie nieder!
Es schwankt eine lebende Treppe hervor,
Und drunten schon summen die Lieder.
Hörst du?
Sie singen ihn unten zur Ruh.

Die Wasser, wie lieblich sie brennen und
glühn!
Sie spielen in grünendem Feuer;
Es geisten die Nebel am Ufer dahin,
Zum Meere verzieht sich der Weiher—
Nur still!
Ob dort sich nichts rühren will?

Es zuckt in der Mitten—o Himmel! ach hilf!
Nun kommen sie wieder, sie kommen!
Es orgelt im Rohr und es klirret
im Schilf;
Nur hurtig, die Flucht nur genommen!
Davon!
Sie wittern, sie haschen mich schon!

El que has vist és una comitiva fúnebre,
i el que has sentit són lamentacions.
El dol és per al rei, l'encisador,
i el tornen a acompanyar.
Quin dolor!
Són els espectres del llac!

Baixen cap al fons de la vall del llac Mummel,
ja han arribat al llac,
no mouen els peus ni se'ls mullen,
murmuren suaus pregàries...
Oh, mira
l'esplendorosa dona del taüt!

El llac obre la seva verda porta emmirallada,
contempla ara com la submergeixen!
Baixa vacil·lant per una moguda escala,
i ja ressonen al fons les cançons.
Les sents?
Canten pel seu repòs.

I que amables s'encenen i brillen les
aigües
jugant amb el foc verdós!
Baixen boires fantasmals damunt la riba,
i l'estany es converteix en mar...
Però, silenci!
Res no es mou allà?

Quelcom es mou allà al mig!... Oh cels, ajut!
Ja tornen altre cop, tornen!
Se sent un orgue entre les canyes i tremolen
els joncs
ràpid, fuig de seguida!
Lluny!
Em flairen, ja m'agafen!

BENJAMIN BRITTEN

(1913 — 1976)

W. A. Auden (1907 — 1973)

Now the Leaves are Falling Fast

Now the leaves are falling fast,
Nurse's flowers will not last;
Nurses to the graves are gone,
And the prams go rolling on.

Whispering neighbours, left and right,
Pluck us from the real delight;
And the active hands must freeze
Lonely on the separate knees.

Dead in hundreds at the back
Follow wooden in our track,
Arms raised stiffly to reprove
In false attitudes of love.

Starving through the leafless wood
Trolls run scolding for their food;
And the nightingale is dumb,
And the angel will not come.

Cold, impossible, ahead
Lifts the mountain's lovely head
Whose white waterfall could bless
Travellers in their last distress.

Ara le fulles cauen ràpides

Ara les fulles cauen ràpides,
les flors de les infermeres no duraran;
les infermeres han anat a la tomba,
i els cotxets se'n van rodant.

Veïns murmuradors, a dreta i esquerra,
ens prenen el delit veritable;
i les mans actives han d'immobilitzar-se
solitàries sobre els genolls separats.

Centenars de morts al darrera
segueixen inexpressius el nostre camí,
els braços aixecats rígidament per queixar-se
en falses actituds d'amor.

Afamats en el bosc sense fulles
els gnoms corren cridant pel seu menjar;
i els rossinyols són muts,
i l'àngel no vindrà.

Fred, impossible, al davant
s'aixeca el bell cim de la muntanya,
la seva cascada blanca podria beneir
els viatgers en la seva última angoixa.

W. A. Auden

Seascape

Look, stranger, on this island now
The leaping light for your delight discovers,
Stand stable here
And silent be,
That through the channels of the ear
May wander like a river
The swaying sound of the sea.
Here at a small field's ending pause
Where the chalk wall falls to the foam and
its tall ledges
Oppose the pluck
And knock of the tide,
And the shingle scrambles after the sucking
surf,
And a gull lodges
A moment on its sheer side.

Far off like floating seeds the ships
Diverge on urgent voluntary errands,
And this full view
Indeed may enter
And move in memory as now these clouds
do,
That pass the harbour mirror
And all the summer through the water
saunter.

Paisatge marí

Contempla ara, estranger, aquesta illa,
la llum saltironant es mostra pel teu delit,
queda't ferm aquí
i estigues callat,
perquè pels canals de l'orella
pugui escórrer-se com un riu
el so oscil·lant del mar.
Aquí, al final del petit prat,
on el mur de guix cau en l'escuma, i les seves
altes lleixes
s'oposen a l'empenta
i els cops de la marea,
i les pedres lluiten amb l'escuma
absorbent,
i les gavines descansen
un moment en el seu costat escarpat.

En la llunyania, com sements flotants,
divergeixen en urgents afers voluntaris;
i la visió total
pot entrar certament
i remoure la memòria com ho fan
aquests
que sobre el mirall del port
i durant tot l'estiu es passegen per
l'aigua.

W. A. Auden

Nocturne

Now through night's caressing
grip
Earth and all her oceans slip,
Capes of China slide away
From her fingers into day
And th' Americas incline
Coasts towards her shadow line.
Now the ragged vagrants creep

Into crooked holes to sleep:
Just and unjust, worst and best,
Change their places as they rest:
Awkward lovers like in fields
Where disdainful beauty yields:
While the splendid and the proud
Naked stand before the crowd
And the losing gambler gains
And the beggar entertains:
May sleep's healing power extend
Through these hours to our friend.
Unpursued by hostile force,
Traction engine, bull or horse
Or revolting succubus;
Calmly till the morning break
Let him lie, then gently
wake.

Nocturn

Ara, a través del control amanyagador de
la nit
dormen la terra i tots els seus oceans,
els caps de la Xina llisquen
dels seus dits cap el dia,
i les Amèriques inclinen
les costes cap a la línia de la seves ombres
Ara, els vagabunds esparracats s'arrosseguen

cap a bruts forats per dormir:
justos i injustos, els pitjors i els millors,
canvien de lloc quan reposen:
amants violents aprecien àmbits
on s'ofereix bellesa desdenyosa.
Mentre que els eslèndids i els cofois
estan nus davant la multitud
i els jugadors perdedors guanyen
i els captaires diverteixen.
Que la força guaridora del son s'estengui
durant aquestes hores fins al nostre amic.
Resguardat de forces hostils,
motors de tracció, braus o cavalls,
o súcubes fastigosos;
tranquillament, fins que arribi el matí,
deixem-lo jeure, i despertem-lo després
dolçament

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den
Fluss,
Die Klieder durchweicht der Regen im
Cuss;
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem
Schlag,
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,
Und Tannen erseufzen wie
Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;
Und schlängen die Wellen den ächzenden
Kahn,
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige
Zorn,
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher
Brust!

El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel
riu,
el xàfec cala els meus
vestits,
fujetejo les onades amb els remes
potents,
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,
m'amenacen els remolins i els esculls,
cauen pedres des de les rocoses altures,
i els avets sospiren com gemecs de
fantasmes.

Així havia de ser, soc jo qui ho ha triat,
detesto la vida organitzada amb comoditat;
i si se m'empassessin les onades la barca
ressonant,
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent
de l'aigua!
Una font poderosa brolla del meu cor,
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial
de lluitar contra la tempesta amb un cor
viril!

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Gruppe aus dem Tartarus

Horch – wie Murmeln des empörten Meeres,
Wie durch hohler Felsen Becken weint ein
Bach,
Stöhnt dort dumpftief ein schweres
– leeres,
Qualerpresstes Ach!

Schmerz verzerret
Ihr Gesicht – Verzweiflung sperret
Ihren Rachen fluchend auf.
Hohl sind ihre Augen – ihre Blicke
Spähen bang nach des Cocytus Brücke,
Folgen tränend seinem Trauerlauf.

Fragen sich einander ängstlich
leise,
Ob noch nicht Vollendung sei?
Ewigkeit schwingt über ihnen Kreise,
Bricht die Sense des Saturns entzwei.

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

Der Musensohn

Durch Feld und Wald zu schweifen,
Mein Liedchen weg zu pfeifen,
So geht's von Ort zu Ort!
Und nach dem Takte reget,
Und nach dem Mass beweget
Sich alles an mir fort.

Ich kann sie kaum erwarten,
Die erste Blum' im Garten,
Die erste Blüt' am Baum.
Sie grüssen meine Lieder,
Und kommt der Winter wieder,
Sing' ich noch jenen Traum.

Grup del Tàrtar

Escolta! Com murmuris del mar furiós,
com els plors d'un riu en la seva conca
entre altes roques
se sent allà, profund i ofegat, un
gemec
pesant, buit i turmentat!

El dolor desfigura
les seves cares, la desesperació obre
desmesuradament llurs boques imprecadores.
Profunds són els seus ulls, les seves mirades
vigilen inquietes el pont del Cocit,
i segueixen lúgubres el seu curs luctuós.

Mormolant, es pregunten preocupats els uns
als altres
si això no serà la fi de tot?
L'eternitat navega en cercles damunt d'ells,
i trenca la dalla de Saturn.

El fill de les Muses

Passejo per camps i boscos
xiulant la meva cançoneta,
i vaig d'un lloc a l'altre!
I tot es mou al meu compàs,
i tot marxa al meu ritme,
al meu voltant.

Amb prou feines puc esperar
la primera flor del jardí,
la primera florida de l'arbre,
perquè saludin les meves cançons,
i quan retorni l'hivern,
cantaré encara aquell somni.

Ich sing' ihn in der Weite,
Auf Eises Läng' und Breite,
Da blüht der Winter schön!
Auch diese Blüte schwindet,
Und neue Freude findet
Sich auf bebauten Höhn.

Denn wie ich bei der Linde
Das junge Völkchen finde,
Sogleich erreg' ich sie.
Der stumpfe Bursche bläht sich,
Das steife Mädchen dreht sich
Nach meiner Melodie.

Ihr gebt den Sohlen Flügel
Und treibt, durch Tal und Hügel,
Den Liebling weit von Haus.
Ihr lieben, holden Musen,
Wann ruh' ich ihr am Busen
Auch endlich wieder aus?

Friedrich Leopold, Graf zu Stolberg-Stolberg (1750 — 1819)

Stimme der Liebe

Meine Selinde!
Denn mit Engelsstimme singt die Liebe
mir zu:
Sie wird die Deine!
Sie wird die Meine!
Himmel und Erde schwinden!
Meine Selinde!

Tränen der Sehnsucht,
Die auf blassen Wangen bebten,
Fallen herab als Freudentränen!
Denn mir tönt die himmlische Stimme:
Deine wird sie, die Deine!

El canto en països llunyans,
gelats d'un extrem a l'altre.
Que bell floreix allà l'hivern!
També aquesta florida desapareix,
i trobo noves alegries
en les altures conreades.

Trobo llavors sota el tiler
la jove parella
i els provoco tot seguit:
el noi, talòs, galleja;
la noia, cerimoniosa, dansa
amb la meva melodia.

Heu donat ales als meus peus,
i m'han portat lluny de casa,
a través de valls i turons.
Estimades, dolces Muses,
quan tornaré també a descansar
en el seu pit?

Veu de l'amor

Selinda meva!
Car amb veus d'àngels em canta
l'amor:
serà teva!
Serà meva!
Desapareixen cels i terra!
Selinda meva!

Llàgrimes de melangia,
que tremolaven en les meves pàl·lides galtes,
cauen com llàgrimes d'amor!
Car la veu celestial em canta:
Teva, serà teva!

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Sehnsucht

Ach, aus dieses Tales Gründen,
Die der kalte Nebel drückt,
Könnst' ich doch den Ausgang finden,
Ach, wie fühlt' ich mich beglückt!
Dort erblick' ich schöne Hügel,
Ewig jung und ewig grün!
Hätt' ich Schwingen, hätt' ich Flügel,
Nach den Hügeln zög' ich hin.

Harmonien hör' ich klingen,
Töne süßer Himmelsruh',
Und die leichten Winde bringen
Mir der Düfte Balsam zu,
Cold'ne Früchte seh' ich glühen,
Winkend zwischen dunkelm Laub,
Und die Blumen, die dort blühen,
Werden keines Winters Raub.

Ach wie schön muss sich's ergehen
Dort im ew'gen Sonnenschein,
Und die Luft auf jenen Höhen,
O wie labend muss sie sein!
Doch mir wehrt des Stromes Toben,
Der ergrimmt dazwischen braust,
Seine Wellen sind gehoben,
Dass die Seele mir ergraut.

Einen Nachen seh ich schwanken,
Aber ach! der Fährmann fehlt.
Frisch hinein und ohne Wanken,
Seine Segel sind beseelt.
Du musst glauben, du musst wagen,
Denn die Götter leih'n kein Pfand,
Nur ein Wunder kann dich tragen
In das schöne Wunderland.

Anhel

Ai, si d'aquestes profundes valls,
oprimides per la boira freda,
pogués trobar jo la sortida,
ai, que feliç que em sentiria!
Veig allà formosos turons,
sempre joves i sempre verds!
Si tingués ales, si pogués volar,
volaria cap als turons.

Sento ressonar harmonies,
dolces notes de pau celestial,
i els vents lleugers
em porten dolces aromes;
veig brillar fruits daurats,
agitant-se entre foscos fullatges,
i les flors que allà hi floreixen
no seran víctimes de cap hivern.

Ai, que agradós déu ser passejar-se
per allà, a l'eterna llum del sol,
i l'aire d'aquelles altures.
que refrescant deu ser!
Però m'ho impedeix la fúria del riu
que, irritat, braola entremig;
les seves ones s'han embravit,
i la meva ànima està terroritzada.

Veig surar una barqueta,
però ai!, manca el barquer;
però endavant, sense vacillar,
les veles estan inflades!
Has de tenir fe i arriscar-te,
ja que els déus no donen cap garantia,
només un miracle et pot portar
al bell país de les meravelles.

Karl Lappe (1773 — 1843)

Im Abendrot

O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden strahlet!
Wenn dein Glanz herniederfällt,
Und den Staub mit Schimmer malet;
Wenn das Rot, das in der Wolke blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!

Könnst' ich klagen, könnst' ich zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon allhier.
Und dies Herz, eh' es zusammenbricht,
Trinkt noch Glut und schlürft
noch Licht.

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Auflösung

Verbirg dich, Sonne,
Denn die Gluten der Wonne
Versengen mein Gebein;
Verstummet, Töne,
Frühlings Schöne
Flüchte dich und lass mich allein!

Quillen doch aus allen Falten
Meiner Seele liebliche Gewalten,
Die mich umschlingen,
Himmlisch singen.
Geh unter, Welt, und störe
Nimmer die süßen, ätherischen Chöre.

Al capvespre

Oh, que bonic és el teu món,
Pare, que relluu daurat!
Quan baixa la teva resplendor
i pinta amb reflexos el polsim;
quan la vermellor que brilla en els núvols
declina en la meva tranquil·la finestra.

Puc queixar-me? Puc vacillar?
Errar-me sobre Tu o sobre mi?
No, vull portar el teu cel
aquí en el meu pit.
I aquest cor, abans no defalleixi,
beurà encara del teu ardor i gustarà de la
teva llum.

Extinció

Amaga't, sol,
car les flames del plaer
cremen els meus ossos;
cal·leu, tonades;
bella primavera,
fuig, i deixa'm sol!

Però brollen amables impulsos
de tots els racons de la meva ànima,
que m'abracen,
i cants celestials...
Desapareix, món, i no molestis
mai més els dolços cors eteris!

Matthäus von Collin (1779 — 1824)

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die
Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten
Meereswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten
Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne;
Die mit der Milch des Himmels blass
durchzogen.

"Nie, nie habt ihr mir gelogen noch, ihr
Sterne,"
So ruft sie aus, "bald werd' ich nun
entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb' ich wahrlich
gerne."

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag
binden
Um ihren Hals die Schnur von roter Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram
erblinden.

Er spricht: "Du selbst bist schuld an diesem
Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch
Freude.

Zwar werd' ich ewiglich mich selber hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod
gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun
erblassen."

Sie legt die Hand aufs Herz voll jungem
Leben,
Und aus dem Aug' die schweren Tränen
rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

El nan

Les muntanyes s'esvaeixen ja a la llum
grisenca,
el vaixell sura per la llisa superfície del
mar,
portant la reina i el seu nan.

Ella mira enlaire, cap a l'arc de la volta
celestial,
cap a la llunyania blava ornada per les llums
que passen pàl·lides per la Via
Llàctia.

"Mai, mai m'heu enganyat,
estrelles,
crida, aviat hauré
desaparegut,
m'ho esteu dient, però jo moriré
contenta."

Llavors va el nan cap a la reina i comença
a lligar,
al voltant del seu coll, una cinta de seda roja,
i plora, com si volgués quedar-se cec per
la pena.

Diu: "Tu ets la culpable d'aquesta
desgràcia,
car m'has abandonat pel rei,
i ara la teva mort és l'únic que
m'alegra.

M'odiaré a mi mateix eternament
per haver-te donat la mort amb aquestes
mans,
però ara has d'esblaimar-te cap a una tomba
prematura."

Ella posa la mà sobre el seu cor jove tan ple
de vida,
i pesades llàgrimes brollen dels seus
ulls,
que eleva al cel en una pregària.

"Mögst du nicht Schmerz durch meinen Tod
gewinnen!"

Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald vergehen ihr die Sinnen.

Der Zwerg schaut an die Frau, von Tod
befangen,

Er senkt sie tief ins Meer mit eig'nen
Handen.

Ihm brennt nach ihr das Herz so voll
Verlangen,

An keiner Küste wird er je mehr landen.

"La meva mort no t'ha
d'entristir"

li diu, i quan el nan besa les seves
galtes
perd tot seguit el coneixement.

El nan contempla la dona, presa per la
mort,

i la tira al fons del mar amb les seves pròpies
mans.

El seu cor li crema amb tan gran desig
d'ella,

que mai més desembarcarà en cap costa.

FRANCIS POULENC

(1899 — 1963)

Louis Aragon (1897 — 1982)

Deux poèmes de Louis Aragon

C

J'ai traversé les ponts de Cé
C'est là que tout a commencé

Une chanson des temps passés
Parle d'un chevalier blessé

D'une rose sur la chaussée
Et d'un corsage délacé

Du château d'un duc insensé
Et des cygnes dans les fossés

De la prairie où vient danser
Une éternelle fiancée

Et j'ai bu comme un lait glacé
Le long lai des gloires faussées

La Loire emporte mes pensées
Avec les voitures versées

Et les armes désamorcées
Et les larmes mal effacées

O ma France ô ma délaissée
J'ai traversé les ponts de Cé

Dos poemas de Louis Aragon

C

He travessat els ponts de Ce,
és allà que tot ha començat.

Una cançó dels temps passats
parla d'un cavaller ferit.

D'una rosa del paviment
i d'una brusa descordada.

Del castell d'un duc insensat
i de cignes en els fossats.

De la prada on ve a dansar
una núvia eterna.

I he begut com llet glaçada,
el llarg lai de les glòries falsejades.

El Loire s'emporta els meus pensaments
amb els cotxes tombats,

i les armes desactivades,
i les llàgrimes mal eixugades.

Oh, França meva, oh la meva abandonada,
he travessat els ponts de Ce.

Fêtes Galantes

On voit des marquis sur des bicyclettes
On voit des marlous en cheval-jupon
On voit des morveux avec des voilettes
On voit les pompiers brûler les pompons

On voit des mots jetés à la voirie
On voit des mots élevés au pavois
On voit les pieds des enfants de Marie
On voit le dos des diseuses à voix

On voit des voitures à gazogène
On voit aussi des voutures à bras
On voit des lascars que les longs nez gênent
On voit des coïons de dix-huit carats

On voit ici ce que l'on voit ailleurs
On voit des demoiselles dévoyées
On voit des voyous On voit des voyeurs
On voit sous les ponts passer des noyés

On voit chômer les marchands de chaussures
On voit mourir d'ennui les mireurs d'œufs
On voit périlcliter les valeurs sûres
Et fuir la vie à la six-quatre-deux

Festes galants

Es veuen marquesos en bicicleta,
es veuen alcavots en enagos,
es veuen mocosos amb vels,
es veuen bombers cremar les seves borles.

Es veuen mots llençats a l'abocador,
es veuen mots elevats al baluard,
es veuen peus d'infants orfes,
es veuen esquenes de cantants.

Es veuen cotxes de gasogen,
es veuen també carretons,
es veuen murris molestos amb nassos llargs,
es veuen idiotes de divuit quirats.

Es veu aquí el que es veu a tot arreu,
es veuen senyoretes esgarriades,
es veuen trinxeraïres, es veuen tafaners,
es veuen ofegats que passen sota els ponts.

Es veuen venedors de sabates aturats,
es veuen candelers d'ous morir d'avorriment,
es veu decaure els valors segurs,
i la vida fugir desordenadament.

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Eduard Mörike (1804 — 1875)

Auf einer Wanderung

In ein freundliches Städtchen tret' ich ein,
In den Straßen liegt roter Abendschein.
Als einem offenen Fenster eben
Über den reichsten Blumenflor
Hinweg hört man Goldglockentöne
schweben,
Und eine Stimme scheint ein
Nachtigallenchor,
Das die Blüten beben,
Daß die Lüfte leben,
Daß in höherem Rot die Rosen leuchten
vor.

Lang' hielt ich staunend,
lustbeklommen,
Wie ich hinaus vors Tor gekommen,
Ich weiß es wahrlich selber nicht.
Ach hier, wie liegt die Welt so licht!
Der Himmel wogt in purpurnen Gewühle,
Rückwärts die Stadt in goldnem Rauch;
Wie rauscht der Erlenbach,
Wie rauscht im Grund die Mühle!

Ich bin wie trunken irregeführt:
O Muse, du hast mein Herz berührt,
Mit einem Liebeshauch.

En una caminada

Arribo a una amable ciutat
quan el vespre vermelleja els carrers.
Per una finestra oberta, precisament
sobre el més bell parterre florit,
m'arriba, de lluny, un so de campanes
daurades,
i una veu com d'un cor de
rossinyols
fa que les flors tremolin,
que els perfums s'escampin,
que les roses mostrin el seu vermell més
fort.

Resto admirat llarga estona, subjugat pel
delit.
Com he pogut sortir per aquella porta
no ho sé ni jo mateix!
Ai, que lluminós és ara el món!
El cel s'adorm amb un rebombori de porpres,
posant darrere la ciutat un nimbe daurat;
com murmuren els verns del riu,
com murmura al fons el molí!

Estic com ebri, atordit:
Oh, Musa, has commogut el meu cos
amb un alè amorós!

Eduard Mörike

An die Geliebte

Wenn ich, von deinem Anschaun tief
gestillt,
Mich stumm an deinem heil'gen Wert
vergnüge,
Dann hör' ich recht die leisen Atemzüge
Des Engels, welcher sich in dir verhüllt.

Und ein erstaunt, ein fragend Lächeln quillt
Auf meinem Mund, ob mich kein Traum
betrüge,
Daß nun in dir, zu ewiger Genüge,
Mein kühnster Wunsch, mein enz'ger, sich
erfüllt.

Von Tiefe dann zu Tiefen stürzt mein
Sinn,
Ich höre aus der Gottheit nächt'ger
Ferne
Die Quellen des Geschicks melodisch
rauschen.

Betäubt kehr' ich den Blick nach oben hin,
Zum Himmel auf – da lächeln alle Sterne:
Ich knie, ihrem Lichtgesang zu lauschen.

A l'estimada

Quan, profundament calmat al
contemprar-te,
em delecto silenciós en els teus sagrats
valors,
sento llavors clarament el suau alè
dels àngels, que s'amaga dintre teu.

I un somriure admirat i curiós brolla
de la meva boca: no m'encegarà un
somni
que, per al meu etern delit, realitza en tu,
la única, els meus desitjos més
atrevits?

Els meus pensaments són més i més
profunds
sento en la llunyania nocturna de la
divinitat
els murmuris melodiosos de les fonts del
destí.

Dirigeixo atordit la meva mirada cap amunt,
cap al cel... on somriuen totes les estrelles;
m'agenollo, per a escoltar els seus cants.

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

John Henry Mackay (1864 — 1933)

Heimliche Aufforderung

Auf, hebe die funkelnde Schale
empor zum Mund,
Und trinke beim Freudenmahle
dein Herz gesund.

Und wenn du sie hebst, so winke
mir heimlich zu,
Dann lächle ich, und dann trinke
ich still wie du ...

Und still gleich mir betrachte
um uns das Heer
Der trunknen Schwätzer—verachte
sie nicht zu sehr.

Nein, hebe die blinkende Schale,
gefüllt mit Wein,
Und laß beim lärmenden Mahle
sie glücklich sein.

Doch hast du das Mahl genossen,
den Durst gestillt,
Dann verlasse der lauten Genossen
festfreudiges Bild,

Und wandle hinaus in den Garten
zum Rosenstrauch,—
Dort will ich dich dann erwarten
nach altem Brauch,

Und will an die Brust dir sinken
eh' du's gehofft,
Und deine Küsse trinken,
wie ehemals oft,

Invitació secreta

Amunt, aixeca fins a la boca
la copa refulgent,
i beu amb el cor ben sà
en l'àpat de la joia.

I quan l'aixequis,
mira'm secretament,
llavors somriuré i beuré
tan callat com tu.

I callada al meu costat
contempla la colla
d'embriacs xerraires... no els
menyspreis massa.

No, aixeca la brillant copa,
plena de vi,
i continuem feliços
el sorollós banquet.

Però quan hagis gaudit del menjar,
i calmada la set,
oblida't llavors alegrement
dels sorollosos companys.

I surt a fora al jardí,
cap als rosers,
allà t'estaré esperant,
com fèiem abans.

I em reclinaré damunt del teu pit,
abans que no ho esperis,
i beuré els teus besos
com abans,

Und flechten in deine Haare
der Rose Pracht—
O komm, du wunderbare,
ersehnte Nacht!

Felix Ludwig Julius Dahn (1834 — 1912)

Du meines Herzens Krönelein

Du meines Herzens Krönelein ...
du bist von lautrem Golde,
Wenn Andere daneben sein,
dann bist du noch viel holde.
Die Andern tun so gern gescheut
du bist gar sanft und stille;
Daß jedes Herz sich dein erfreut,
dein Glück ist's, nicht dein Wille.

Die Andern suchen Lieb' und Gunst
mit tausend falschen Worten,
Du ohne Mund- und Augenkunst
bist wert an allen Orten,
Du bist als wie die Ros' im Wald,
sie weiß nichts von ihrer Blüte,
Doch Jedem, der vorüberwallt,
erfreut sie das Gemüte.

i posaré en els teus cabells
l'esplendor de les roses.
Oh, vine, nit meravellosa
i freturada!

Tu, coroneta del meu cor

Tu, coroneta del meu cor,
ets de l'or més pur,
I quan n'hi ha d'altres al costat,
encara ets molt més bella.
Les altres presumen de prudents,
però tu ets dolça i callada,
i que qualsevol cor s'hagi d'alegrar amb el teu,
és la teva sort, no la teva voluntat.

Les altres cerquen amors i favors
amb mil paraules falses,
tu, sense jocs de mirades i paraules,
ets apreciada a tot arreu.
Ets com la rosa del bosc,
que no coneix la seva fragància,
però a qualsevol que passa pel seu costat,
li alegra els sentiments.

Detlev von Liliencron (1844 — 1909)

Ich liebe dich

Vier adlige Rosse
Vorant unserm Wagen,
Wir wohnen im Schlosse
In stolzem Behagen.
Die Frühlichterwellen
Und nächtens der Blitz,
Was all sie erhellen,
Ist unser Besitz.

Und irrst du verlassen,
Verbannt durch die Lande;
Mit dir durch die Gassen
In Armut und Schande!
Es bluten die Hände,
Die Füße sind wund,
Vier trostlose Wände,
Es kennt uns kein Hund.

Steht silberbeschlagen
Dein Sarg am Altar,
Sie sollen mich tragen
Zu dir auf die Bahr,
Und fern auf der Heide
Und stirbst du in Not,
Den Dolch aus der Scheide,
Dir nach in den Tod!

T'estimo

Quatre nobles corsers
davant el nostre cotxe;
vivim en un palau
amb altívola satisfacció.
Tot el que il·luminen
els primers raigs de l'aurora
i els llampecs nocturns,
és propietat nostra.

Però si vaguessis perdut
i proscrit pel món,
aniria amb tu pels carrers,
en la misèria i en el deshonor!
Amb les mans sagnants
i els peus ferits,
entre quatre parets desolades,
on ningú ens conegués.

Si revestit de plata
hi hagués a l'altar el teu taüt,
m'haurien de portar cap a tu.
de cos present.
I si mors en la indigència
en el bosc llunyà,
desembeinat el punyal
et seguiria en la mort!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederausstellung · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Col·laboradors del projecte Lied the Future

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullerell · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicochea · Jaume Graell · Clòria Gutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat